

РАНКО ЈОВОВИЋ

ПРОКЛЕТА ТРОЈА

Нађи, Мини, Милени

Опсједајући Троју
Њене бедеме неосвојиве
Не оста од мене камен на камену
Истроших се духом и тијелом
Благо проћердах,
Оружје поломих
Толике године ратовања учинише
Од мене сјенку од човјека –
Ено је, проклета, са круном на небу
Обливена крвљу
Што је чини још краљевскијом.

Сад ме може сваки добити
Лакше него испити гутљај вина
Тврђава у којој труне моја част
Нема ноћи да ми се не привиђа
Али нема у мени више воље.

Љубављу, лукавством, мушкошћу
Вјером у немогуће – борих се...
Боље да ме сасвим сахранила
Него што остадох богаљ –
Само је бол од пораза преживио
У мени.

БРАТСКА НЕСЛОГА

То је нешто
То је велико дјело

То је идеал
И мој
И мога народа

Нема човјека
Међу нама крштеним
И некрштеним
Који се не дичи
Под овим шињелом

Благо нама нахрањеним
Њеним духовима и моралом

Ко се није накркао
Братске неслоге
Боље да се није ни родио.

ЈА САМ СИРОМА ВЈЕРНИК

Ја јесам и нијесам неки вјерник –
Ја сам сиромаш вјерник.

Ја сам неки лик
Из казана Достојевског –
Мени се не вјерује,
Што се више кунем
Све ме више куде –
Ја сам сиромаш вјерник,

Ја сам рођен прије Библије
Зато сам сирома
Зато сам сирома вјерник.

Послије ће да копају
Да ме укопају
И униште.

КАПЕЛА

Митрополиту Данилу

Нико ти није руку цјеливао
Нико ти није узданица био
Нико те није људски разумио
Нико те није Владиком осјећао

Живио си дуги вијек међу Црногорцима
То нијесу били Црногорци но антихристи

Био си сам и једини
Био си Владика без народа
Био си Божји посланик без посланства
Био си сињи у Гори кукавац
Ти си био Манастир Цетињски
Самовао си међу живим свечевима
Као свијећа која догоријева
И кад су Ти Земљу и Гробове расрбили
И свалили низ литице
Јаук Старца нико нје чуо

Сузо међу небраћом